

dokler je narod. Že *Kotljarevskij* (1874) je, govoreč o pravu baltičkih Slovanov, trdil, da je pravo ravno tako zgodovinski spomenik, kakor vse druge prikazni narodovega življenja in njegove izobrazbe, ravno tako kakor jezik, vera, pesništvo, slovstvo, šege in običaji, in da se morajo prikazi pravnega življenja obravnavati med občnimi nalogami kulturne zgodovine. Te besede Kotljarevskega in slični, še starejši izrek *Maciejowskega* (1835) je Slovencem omenil že *Babnik* (1883), ki se je žal zaman nadejal, da dobimo tudi mi s časom dovršen sestav slovenskega prava. Babnik je bil, ki je opozoril, da imajo materijalije kodifikacije o. g. z. dokaze in gradivo narodnega prava zlasti s Štajerskega in Kranjskega, toda podali so rajši — tako pravi — rimsko pravo, odeto v nemško rjuho.

(Konec prihodnjič.)

IGO GRUDEN:

NARAHLO, TIHO.

Narahlo, tiho bom spustil gardine,
da ne bi luč splašila te iz spanja,
da ne bi solnce zbegalo ti sanj.

Narahlo, tiho sem spustil gardine:
polmrak je v sobi, zrak mehko pozvanja
še ves pretkan od solčnih trepetanj.

Čez postelj je spolzela tvoja roka:
ni kakor cvet, ki v mrak se trudno sklanja,
da vso sladkost do dna prelije vanj?

Zajel sem cvet kot spečega otroka
med svoje dlani, dvignil ga iz spanja —
in moj smehljaj je tiho dahnil nanj.

